

saakaldte Mærkesager, Vedtagelsen af Toldloven. Hvad Virkning, stor eller lille, den kan faa, kan ikke vides. Men det, der er det vigtigste og betydningsfuldeste, og som ingen kan benægte, er, at det peger hen paa, at det betegner en Svækkelse af det danske Erhvervsliv, af nationalt Arbejde til Fordel for Udlandet. Det var de sidste Ord, der bleve talte fra Højres Side i denne Sag, og jeg mener, at de ere saa tydelige, baade hvad de finansielle Satsler og Beskyttelsessatserne angaar, at ingen kan nære nogen Tvivl om Højres Stilling til denne Toldlov, som blev vedtagen mod alle Højres Stemmer. Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem (Rottbøll) gerne vil have, at Højre skal bære sin Del af Ansvar for Toldloven og derved være delagtig i den finansielle Misere, men dette Ansvar maa jeg efter de oplæste Udtalelser bestemt afvise, de Udtalelser, som jeg altsaa allerede har fremsat i 1908. Jeg gør det høje Ting en Undskyldning for, at jeg har maattet trætte det med at oplæse disse gamle Citater, men naar man efter kun 3 Aars Forløb layer om paa Kendsgerningerne, maa Modparten have Ret til at protestere.

Den højtærede Finansminister kom i Dag ind paa at tale om det gode og forsvarlige Arbejde, som var udrettet ved Arbejdet for Toldlovens Gennemførelse. Jeg skal villig indrømme, at den daværende Formand i Fællesudvalget gjorde et ganske overordentlig stort Arbejde, men et forsvarligt... nej, ubetinget nej. Det er vistnok enestaaende i noget Land, at de paagældende Virksomheder ikke ere blevne tilkaldte, inden Toldsatserne fastsattes og derefter bleve gjort til Lov. Ansvar for de finansielle Nedsættelser maa virkelig paahvile Regeringen. Naar den mener, at det er forsvarligt at nedsætte disse, er det paa sit eget Ansvar, at den gør det, Højre har i alt Fald udtrykkelig erklæret, at det kunde ikke gaa ind paa en Nedgang i Toldindtægterne paa 2½ Mill. Kr. Det mener jeg er tydeligt nok.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) kom ind paa en Omtale af det nye Posthus og klagede over, at det jo viste sig at blive en kostbar Historie, medens han havde ventet Beparelser ved at flytte derud. Jeg kan forstaa det ærede Medlems Mismod og Beklagelse over Funktionarismen og Administrationens stadig voksende Indflydelse, men det er en naturlig Følge af Parlamentarismen baade her i Landet og i andre Lande, af, at man vælger Ministre meget ofte mere efter

politiske Hensyn end efter faglige, og saa maa selvfølgelig Funktionarismen faa en tiltagende Indflydelse. Jeg betragter det Mismod, som det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) nærer, nærmest som et Udslag af Selvbeparelse, thi er der nogen, der her i dette Ting bærer Ansvar for Loven om den nye Postbygning, er det det ærede Medlem, som var Ordfører i denne Sag og netop lod sig lede af Funktionarisme. — Det ærede Medlem kom ogsaa ind paa den store Forøgelse af Postbudenes Antal her i København, en Sag, der baade har været fremdragen her og i det andet Ting. Den højtærede Indenrigsminister lovede at indskrænke Antallet af Ombæringer saa meget, som han finder det forsvarligt. De Angreb, der ved den Lejlighed regnede ned over København i det andet Ting, ere i høj Grad ubillige, fordi Lønningerne til Postbudene mere end rigeligt afholdes ved Postvæsenets Fortjeneste af den lokale Post, det vil sige de Breve, der sendes Mand og Mand imellem her i Byen. Jeg tror, at disse Breve ere ikke mindre end ca. 24 Mill. aarlig, og da et Brev kun koster Postvæsenet ¾ Øre, medens Porto en er 5 Øre, har det lokale Postvæsen altsaa en Indtægt af 4¼ Øre pr. Brev eller over 1 Million Kr. aarlig i Overskud, langt mere end Udgifterne ere til Ombæringerne. Naar der nu er Tale om Indskrænkning i Tallet af Ombæringerne, er det jo muligt, at Aftenombæringen kan afskaffes, men jeg haaber, at den højtærede Minister, *forinden* der foretages nogen Indskrænkning, vil tage Hensyn til Stadens Beboere, at det *noje* undersøges, hvorvidt en saadan uden Skade kan finde Sted. Det er nemlig ikke let at overse, hvad Skade der herved foraarsages, og mindst for ærede Rigsdagsmænd, der ere aldeles fremmede overfor københavnske Forretningsforhold. Jeg kan godt forstaa, at naar man har det begrænsede Syn paa Hovedstaden, som blev udtalt af et æret Medlem i det andet Ting, at: Københavns Bæreevne er dog *kun den*, at den handler med Landets *Produktion* og nærer sig noget ved en beskyttet Industri, som de fri Erhverv dog maa bidrage stærkt til —, at man saa uden Skrupler reducerer Postbesørgelsen til et Par Gange om Dagen. Det er ikke Stedet her til at belære det ærede Medlem om „Københavns Bæreevne“, jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand ved en anden Lejlighed maa blive belært om den Betydning, vor Hovedstad har for det hele Land. Der er dog Anledning for